

Як зайчики зимували

Марія Чумарна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Про невмілого горобця

Як тільки малий горобець навчився літати, мама-горобчиха сказала йому: «А тепер, сину, вчися трудитися – і будуй власне життя».

– Я не для того на світ народився, аби трудитися! Я хочу просто жити! – відповів горобчик чванливо.

– То й живи, – лагідно відповіла мама і полетіла.

Весь день горобець стрибав по подвір'ї, заглядав у всі закутки. Коли звечоріло, він захотів їсти. А ніхто йому не приніс ані крихти.

Наступного ранку горобець знову чекав, коли мати його нагодує, та горобчиха більше не повернулася у своє колишнє гніздо. Довелося малому закинути забави і шукати їжу. Він побачив на грядці під купою хмизу декілька зерняток. Так близько, а крізь хмиз не продерешся!

Тут підлетіла ворона, сіла поряд і стала дзьобом розсувати гілочки. Горобчик вистрибував збоку і спостерігав, як ворона працює. Стільки зусиль заради якогось зернятка! Він для праці не народився.

Ворона з'їла зернятка і полетіла. А горобчик знову взявся шукати їжу. За день так налітався, що крильця його не тримали. «Чи не простіше було розгребти ті гілочки?» – подумав він, засинаючи...

А вранці горобчик збудився разом із сонечком. Голод зігнав його із м'якого кубельця, і малий пострибунчик вже ні про що не міг думати, тільки про зернятка. Він почув, як двоє горобців по сусідству вихвалялися, що вчора у полі досхочу наїлися з купки розсипаного зерна. Він полетів у поле. Треба було встигнути раніше за інших. Довго літав – і нарешті побачив під купкою хмизу розсипане зерно. Тепер хмиз його не лякав. Горобчик міцно вчепився дзьобиком за гілочку, термосив її, розштовхував бадилінки – і нарешті добрався до зернят. Добряче поснідавши, весело зацвірінкав. Таких смачних зернят він ще ніколи не їв!

Чому мама не сказала, що праця приносить ще й радість і незвичайний смак їжі?

Добре, що цього він навчився сам.

Боброва сімейка

Завелась у бобра чималенька сімечка – він та бобриха, та трое бобреньят. Тісною стала хатка. Поки весна та літо – взявся бобер нову хатку будувати. От кличе він на допомогу своїх синочків.

– Тату, та й навіщо нам щось робити? Он рибки під водою плавають – і хаток не будують, зайчиська город сіють та капусту садять, – а ви надумали хатку будувати.

– У кожного, діти мої, своя потреба, – а від потреби й своя робота.

– Як це? – розпитують бобреньята.

– А ви самі поміркуйте: зайці взимку не сплять – їм всю зиму потрібно щось їсти. А кругом сніг, та й бігати в людські городи небезпечно.

– А чому небезпечно?

– Бо лисиця їх по слідах винюхає та упіймати може, мисливці зловлять у сильце або з рушниць вб'ють. Та й недаремно люди кажуть: «Не те добро, що принесеш, а те, що наживеш». Посадять зайці свій городець, взимку під снігом матимуть комору добра і з голоду не пропадуть.

– А чому риби хаток не будують? Вони ж теж, як ми, у воді живуть?

...

Далі — у повній книжці «Як зайчики зимували».

nashaknyga.com.ua